

къвто е Вржхлицки у чехите, или Мицкевич и Красински у поляците.

Вжобще, хжрватската поезия се отличава с космополитичния си характер. В петдесетях години тя се освобождава от дилетанството на илирийците и взема академичен характер. Писателите са вече с литературно и естетично образование. В техните произведения видно място заема идеологичния и умозрителен елемент. Лириката привлича много сили и внимание от колкото епическата поезия. Представител на последната е Назор (сжс Славянски легенди) и Подравски (псевдоним), който с любов описва крайнаната на Драва. В литературата са възпява родината, любовта към жената и виното. Младите литератури разширяват своя поетически кръгзор под влиянието на немската, френската и италиянска поезия и теория на изкуството и критиката. Те възприемат чуждите идеи, но още не са се вживели в тех.

Мнозина писатели-прозаици пишат и стихове, напр. романиста Томич и драматурга Павичич — Тресич.

През осемдесетях години се проявява силно покойния Гуго Бадалич. (1851 — 1900 г.) с своя цикъл „Към Адриатическо море“. Широка извесност добива с либрето си „Црина“. След неговата смърт е публикувал син му първата част от превода на Фауста.

Сжс тжнжк ум и широко образование се отличава професора от Загребския университет Джуро Арнолдо (р. в 1851 г.) добър творец на романи и балади. В произведенията си той е философ-моралист. Шеноа възлага на него големи надежи: той е водител на традиционалистите и отличен поет на осемдесетях години. Особено уважение храни той към Рескина. От многочислените му стихогворения заслужават особено внимание: „На река Шпре“, „Под липата“.

Истенски френец в хжрватската литература по изящество и остроумие е професора Франйо Маркович (р. в 1845 г.), който е писал и драми. Той и Шрепел са указали голямо внимание за създаване литературен вкус у хжрватските литератури.

Д-р Август Харамбашич, след престояване в затвора за своя политически радикализъм представа да пише и политиканствува. Поради сръчността, с която е писал стихове, към него са се обръщали често с предложение да пише пролози за национални тържества. Патриотическо възодушевление, искрено чувство и любов звучат в неговите многочислени стихотворения. Най-добри от тех са сборника „Розмаринови цветя“ и „Песни на свободата“.

В деведесетях години обръща на себе си внимание Тухомир Алапович, първия доктор по славистика, който